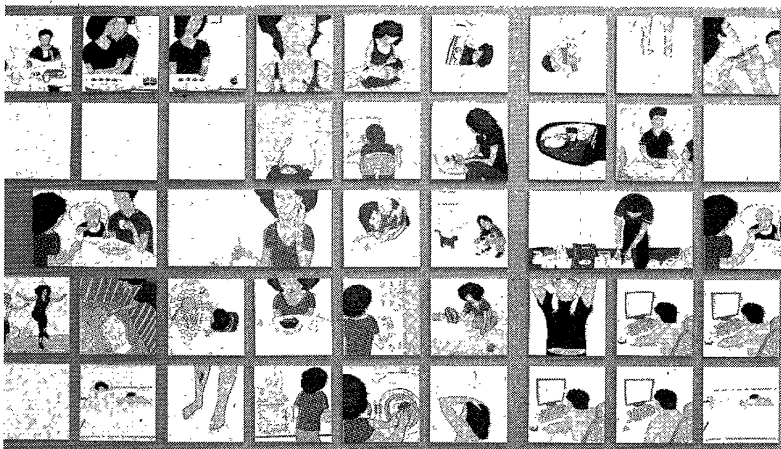

22.72x30.12	2	עמוד 8	הארץ - גלריה	17.07.2008	14565985-3
מכון אבני ללימוד עיצוב ואומנות - 14630					

עיצוב | יובל סער

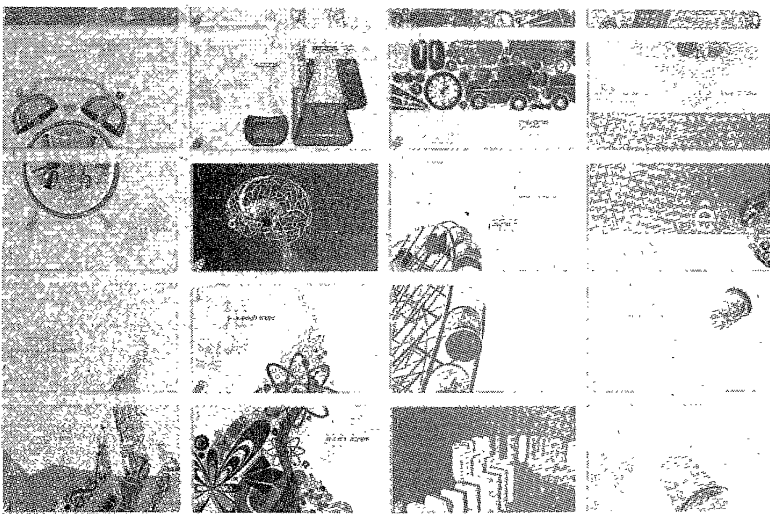
תערוכת בוגרי מכון אבני במחלקות לתקשורת חזותית ועיצוב תעשייתית

עניינים אישיים

תצלומים: דודו בכר

סניה קנטור, מיתוג עמותת "נורמה" לנשים. מה אשה מספיק לעשות ביום אחד

שירה שטרק, מיתוג עמותת "לגלות אחר". העלאת המודעות לתסמונת אספרגר

רת הצלה לימיאם, צעצוע האכ" לה לכלבים וקומפוסטר אורבני שעיצב לירון דן, שמטרתו איסוף של פסולת אורגנית ביתית והפיכתה לרשן. הקומפוסטר, שעשוי מפוליפרופילן, מעוצב בקווים נקיים וניתן בקלות לרמיין אותו כפריט עיצובי לצד שאר מכשירי החשמל שבבית.

לרוחב קיר שלם שמלווה את התפתחות היצירה המוסיקלית באמצעים ויזואליים.

קומפוסט ליד הטלוויזיה

בנוסף למחלקה לתקשורת חזותית מציגים בתערוכה גם בר גרי המחזור הראשון של המחלקה לעיצוב תעשייתי, שסיימו אריבע שנות לימוד במכון. זו תערוכה צנועה ולא מתיימרת, שמציגה פרויקטים מסקרנים דוגמת חגרי

ורעננה, שמטרתן העלאת המודעות והסובלנות כלפי תסמונת אספרגר. עיריית כוכביק יצרה עבודה מעניינת על תופעת הסיינסטוזיה שמאפיינת אנשים שמי שלבים בין שני חושים, במקרה זה את העולם האקוסטי והעולם הוויזואלי. כוכביק יצרה מקרא לכל צליל ויצרה פוסטר ענק

"מתנחמדים" היא אחת העבודות הנחמדות בתערוכת הבוגרים של מכון אבני שנפתחה ביום ראשון. הפרויקט של אסף גונן מהמחלקה לתקשורת חזותית נרעד להפיץ את הנחמדות בעולם ולהפוך אותו למקום טוב יותר. הוא עיצב סיכות, מגנטים ומדבקות בצבעוניות עזה והרפס על גבם משפטים כמו "נחמד להיות נחמד" ו"מגיע לי שתהיה נחמד אלי", קשה לומר משהו בגנאי תו של הפרויקט מבלי להיחשד בצנינות. אולם האם מספיק רק להיות נחמד כדי שהעולם יהיה טוב יותר, או אולי צריך לגלות יותר מעורבות - תכונה שכאלו פסחה גם מעל ראשי הסטודנטים האחרים.

סקירה של הנושאים שבהם עסקו בעבודות הגמר שלהם מגלה התקפי חרדה, יציאה מהארון, ניתוחים, הפרעות אכילה, חיפוש

גם נושאים רציניים ובעלי הקשרים חברתיים מטופלים לכאורה באופן שאינו מעיד על מודעות עצמית. איתי ברמן מיתג חברת אופנה ששמה "Vomit" תחת הסיסמה "אנורקסיה - כי לויפי אין הרבה משקל", מתוך מטרה "להראות את הצד היפה החיובי והטוב שבהן, בלי ציניות, בלי הנחשאות וכלי הטפות מור". דורית פאר שעיצבה וכתבה

האיש ועוד עניינים שהם בעיקר רם אישיים. למשל, נועה קלוגמן כותבת על פרויקט הגמר שלה, "מה אהיה כשאגדל": "החלום שלי הוא לדעת מה אהיה כשאהיה גדולה, בעוד שהמשא"ל שלי היא לא לדעת לעולם כדי שאוכל להיות הכל". עפרה כספי-נודור כותבת על "Hell", פארק השעשועים שמיתגה: "ניסיון ליצור מקום פנטסטי, צבעוני ומושך, שבו הנהגות, ההרפתקנות ומתיחת הגבולות - כולן מותרות". גבי פדר כותב על המיתוג שעשה למונדיאל שית"קיים לכאורה בירושלים בשנת 2018: "ירושלים הופכת למקום קרוש לרת הרביעית, דת אוהבי הכדורגל". וריאנה רפפורט כותבת על האהילים שהכינה לאימה: "הפרויקט הוא הכרת תודה לאמא, בעקבות שנים של מערכת יחסים אוהבת, כועסת, שלווה וטעונה".

קריאה בטקסטים שמלווים את העבודות מעלה תהייה אם לא היה צריך לכוון את הסטודנטים לגלות מעורבות רבה יותר ולא להסתפק באסקפיזם

את ספר החיפוש אחר האושר, התכוונה ליצור פארודיה, אבל נופלת גם היא במלכודת כשהיא כותבת בסופו: "ולציניקנים, שלא הבינו ולא פעלו, האושר לא יגיע אליכם לעולם, כי אתם לא מאמינים שהוא קיים. האושר הוא בחירה שאנחנו עושים". שרי אריסון לא היתה מנסחת את זה טוב יותר.

למרבה המזל, היו עבודות אחרות שהצילו את התערוכה מהנכידה העצמית. סניה קנטור מיתגה את עמותת "נורמה", לתאום ציפיות מנשים שנאלצות ללבוש כמה זהויות. ברצור מתארת קנטור את מה שאשה מספיקה לעשות ביום אחד, במטבח, בסלון ובחדר המיטות, לעומת מה שגבר ממוצע מספיק באותו פרק זמן.

שירה שטרק מיתגה את עמותת "לגלות אחר" ויצרה שש חוברות בשפה גרפית צבעונית

אין ברברים אלו לומר שה-

מכון אבני לאמנות ועיצוב תל אביב. רח' אילת 23. שעות פתיחה: יום ראשון 10:00-20:00, יום שישי 10:00-13:00. עד 25.7